

Kära tittare,

Tack för att ni tar er tid att lyssna. Det är en speciell tid i svensk politik – och det beror på att vi lever i speciella tider som land.

Idag tänkte jag tala om detta. Det politiska läget just nu – men framförallt tre stora samhällsproblem som vi står inför – Vårdköerna, Kriminaliteten och Klyvningen av landet. Problem som vi behöver ett nytt ledarskap - en borgerlig regering – för att börja lösa ut.

Jag tänkte inte uppehålla mig länge vid januariavtalet och dess brister. De är nu uppenbara för var och en. Det har varit en riktigt rödgrön röra.

Det partierna behöver göra nu är att lära av detta misstag.

En regering behöver jobba utifrån en gemensam idé – annars sjunker styret ner i prestigetänkande och revirstrider.

De två förhållningssätt som - trots nya talmansrundor – nu riskerar att föra oss rakt mot ett i grunden onödigt extra val.

Ett extra val vore förstås inte onödigt i bemärkelsen att folket på så sätt fick möjligheten att säga sitt.

Däremot vore det onödigt så till vida att de flesta förväntar sig att politiker är vuxna nog att lösa ut svårigheter. Och för att förutsättningar redan finns

för en borgerlig regering att kunna förvalta Sverige - under det år som är kvar till nästa ordinarie val.

Kristdemokraterna och Moderaterna utgör nämligen idag den verkliga mitten i svensk politik.

Vi befinner oss i centrum av ett tredelat kraftfält. Vi har på en kant Sverigedemokraterna. På en annan Centerpartiet – och delvis Liberalerna. Och på en tredje de tre gamla vänsterpartierna.

Vi är det enda alternativet som skulle kunna samarbeta - och som har samarbetat - med alla dessa andra tre grupperingar. Vi är det enda alternativet som kan balansera mellan olika intressen och ta tag i samhällsproblemen.

Hösten 2018 – då riksdagen hade exakt samma sammansättning som idag – kunde vi lotsa en budget

genom kammaren. Jag tror vi skulle kunna göra det även denna höst – om vi skulle få chansen.

Om vi istället går mot ett extra val – om röran får fortsätta – kommer det inte bero på att det inte gick att hitta samsyn i sakfrågor.

Det kommer bero på att vissa partier inte är vuxna nog att sitta ner och prata med människor – förtroendevalda – vars idéer dom inte delar.

Vi följer en annan princip – vi pratar med alla.

Egentligen är det så naturligt och självklart. Bara för att partier har olika idéer och värderingar så innebär det inte att man inte kan samarbeta.

Ibland så tycker man så olika att man får enas om att man inte är eniga. Ibland kan man från olika håll ändå landa ner i att man håller med varandra i sak.

Det är så demokrati ska fungera.

Därför är jag också stolt över att vi under den här mandatperioden vid flera tillfällen – genom att prata med alla - kunnat göra viktig skillnad för svensk äldreomsorg.

Vi samlade vänsterpartister, kristdemokrater (så klart), moderater och Sverigedemokrater – och på så sätt kunde vi bland annat säkra fyra miljarder specifikt till äldreomsorgen och över två och en halv miljarder generellt till kommunerna.

Får man tro Stefan Löfven och Annie Lööf så var detta fel gjort av oss. Inte främst på grund av politiken vi drev igenom. Utan felet bestod i att vi

drev igenom äldresatsningarna genom att samarbeta med alla folkvalda.

Betänk då vad det faktiskt skulle innebära om vi istället följt deras linje. I praktiken skulle färre äldre få en plats på ett äldreboende och färre av de som arbetar inom hemtjänsten skulle erbjudas heltid.

För det är så här konkreta ting som politik till sist handlar om. Och jag tror ingen av de äldre som kommer få uppleva gemenskapen som finns på ett äldreboende - att sitta vid ett bord och dela en måltid med andra – kommer bry sig om ifall en vänsterpartist eller sverigedemokrat var med och röstade fram pengarna som gör det möjligt.

Känslan av återvunnen trygghet och värdighet kommer vara lika värdefull och sann ändå.

Oavsett hur det går med talmansrundor och statsministeromröstningar är dock en sak säker. Det är aldrig sunt när det demokratiska samtalet börjar handla om att lösa politikens problem – istället för Sveriges problem.

Därför vill jag ta tillfället i akt att prata om ett av de viktigaste arbetena vi har framför oss. Att förbereda århundradets vårdreform.

Jag vet vad ni tänker. Vårdköerna. De har funnits i decennier. De är så gamla att de snart har eget rum på långvården. De kommer vi alltid ha med oss. Men det behöver inte vara så. Det är ingen naturlag att vi ska ha över 172 000 människor i olagligt långa vårdköer.

Förutsättningarna finns redan idag att kapa köerna och skapa en sjukvård man kan lita på. Det stora

hindret är regionerna. Förra nationella vårdsamordnaren Roger Molin sa det väl när han sammanfattade landstingens arbetssätt så här: ”Alla uppfinner hjulen på sitt håll till orimligt hög kostnad.” (Slutcitrat)

Vi har inte främst brist på läkare. Vårt problem är strukturerna och byråkratin. I Sverige träffar en läkare i genomsnitt två och en halv patient per dag. I Tyskland träffar de på samma tid 9 patienter.

Vi har inte heller problem med låg kompetens. Svensk sjukvård får höga betyg i internationella jämförelser – när man väl når den.

Vårt problem är att vi sitter fast med ett system som grundlades innan vi lärde oss pastörisera mjölk – och när läkare fortfarande sysslade med åderlåtning.

Våra grannar – Norge och Danmark har redan förnyat sin sjukvård. De hade en gång i tiden samma system som vi. Men de tog mod till sig - lämnade landstingsliknande strukturer bakom sig – och fick bort köerna.

Det handlar inte om att göra någon typ av regionsammanslagning – utan det handlar om att lägga ner en hel byråkratisk organisation som gör att patienterna och personalen idag kommer i kläm.

Detta är förstås ingenting som diskas av på ett år. Men vi måste nu ta de första stegen. Vi borde gjort det redan igår.

Vi måste *påbörja* arbetet med Århundredets vårdreform - om vi ska få en sjukvård man kan lita på.

Tillit. Att kunna förlita sig på det vi skapat tillsammans. Att äga vissheten - att vårt samhälle skyddar oss. Allt fler upplever att detta håller på att gå oss ur händerna.

I onsdags förlorade vi en av de vi förlitade oss på. Han mördades när han bar den uniform som vi gett till honom. En uniform som är en symbol för de bland oss som gjort det till sitt kall att Skydda, Hjälpa och Ställa till rätta.

Varje gång en polis attackeras så är det också en attack på vår samhällsgemenskap. Lika konkret som ett angrepp över vår gräns. För syftet är det samma. Att ta ifrån oss en bit av det som tillhör oss – vår frihet – vår trygghet.

Vi håller på att förlora delar av vårt land till eld - och tårar. Eld från vapenmynningar – och tårarna från mödrar och fäder som tvingas begrava sina barn.

Medan dödsjutningarna minskar i övriga Europa så ökar de i Sverige. Trygga Sverige har gått från att ha legat i botten av listan över länder med flest dödsskjutningar – till att idag ligga i toppen.

Ingen kan längre förneka att oskyldiga drabbas. Ingen kan längre förneka det hot de kriminella nätverken utgör.

Gängen försöker med våld och maktdemonstrationer skapa sin egen ordning. De utpressar företagare. Lockar unga att sälja deras

knark. Och tvekar inte att mörda den som försöker gå emellan.

Värst drabbade är de som befinner sig i utanförskapsområdena. Vi vet att gängen idag inriktar sig på personer med invandrarbakgrund. För att de har svagare förankring i samhället. Finns närmare dem. Är mer utsatta.

Och jag kan inte låta bli. Jag kan inte låta bli att tänka att de skjutningar och det våld som frodas i så många utsatta områden – tillåts göra detta för att de flesta som bor i dessa områden har just invandrarbakgrund. Skulle inte regeringen gjort mer om skjutningar var vardag i Stockholms innerstad?

S, Mp, V och C talar gärna om integration och om kampen mot rasism – men varför silar de då mygg och sväljer kameler?

Ser de inte att den mest påtagliga särbehandling som drabbar många personer med invandrarbakgrund är att tvingas leva under hälen på gängen?

Detta kommer en borgerlig regering aldrig svälja.

Vi skulle se till så att vi får fler poliser som utreder och förebygger brott. Vi skulle höja straffen för att skydda hederliga människor från gängen.

Och Kristdemokraterna vill ge polisen de redskap som de behöver.

Vi kallar dessa verktyg Adrianalagarna. Efter den 12-åriga flicka som mördades när automateld smattrade från en förbikörande bil - och släckte

hennes liv. Ett mord som borde varit ett uppvaknande för alla.

Dessa lagar skulle innebära:

- att vi inför ett system med kronvittnen för att vända gängmedlemmarna mot varandra.**
- att vi inför rätten att använda anonyma vittnen för just grova brott där det finns risk för repressalier.**
- att vi inför en ny brottsrubricering ”Hindrande av rättvisa”. Så att det går att döma den som till exempel lämnar falskt alibi under en förundersökning.**
- Och att vi tillåter polisen att använda hemliga tvångsmedel proaktivt mot gängen. Vilket skulle ge våra poliser samma möjligheter som den franska polisen haft när de knäckt Encro-chatt och som möjliggjorde operation Trojan Shield.**

Vi kommer göra det som krävs. Även om det

kommer ta tid, så kan vi vända utvecklingen. Vi kommer inte luta oss tillbaka och vara liknöjda.

Vi kommer fortsätta arbeta tills vi alla fått tryggheten åter.

Du ska kunna lita på Sverige oavsett om du bor i en storstad, en förort eller i det svenska hjärtlandet.

Hjärtlandet ...Ja, jag beskrev Sveriges små- och medelstora städer och vår landsbygd – på detta sätt i riksdagens kammare inför misstroendevoteringen. Och jag fick omedelbart höra att så får man inte uttrycka sig.

Att det var ett fult ord. Att det var ett farligt ord. Att Sverige inte skulle ha något hjärta.

Jag är av en annan åsikt.

Jag menar att vår landsbygd och våra små- och medelstora städer utgör just hjärtat av Sverige.

Och det bästa beviset för detta är hur vi svenskar i hundratusental varje midsommar lämnar städerna och söker oss hemåt. Till Sveriges hjärta - tillbaka till de platser vi älskar.

Till Dalarna. Till Värmland. Till Smålandsskogar och Norrlands byar. Till slätterna i Götaland. Till alla delar av vårt hjärtland.

Och eftersom detta är platser som jag håller av - så är jag genuint oroad för deras framtid.

**För under dessa fyra år som gått har
Socialdemokraterna och Centerpartiet låtit
Miljöpartiet sitta med fingret på vetoknappen i
Rosenbad – och de gynnar konsekvent sin väljarbas i
storstädernas inre kärna på övrigas bekostnad.**

**Titta bara på hur de försöker begränsa
rörelsefriheten för det stora flertalet. Möjligheten att
få ihop livspusslet. Jag är en mamma och jag bor på
landsbygden. Jag vet vilken frihet bilen ger.**

**Att bedriva en bilfientlig politik – det är att bedriva
en familjefientlig politik. En äldrefientlig politik.
Och en landsbygdsfientlig politik. Och det är vad de
rödgröna gör.**

**Redan nu beräknar Trafikverket med att de
rödgrönas indexhöjningar av skatterna - och
reduktionsplikten - kommer trycka upp dieselpriset
till motsvarande 20 kronor per liter till 2030.**

Inflationsjusterat. Och detta trots att Sverige redan idag är det land som har världens högsta literpris.

Därefter vill Mp att det ska vara helt stopp för människor att tanka bensin eller diesel. Som en miljöpartist nyligen förklarade för Dagens Industri - det viktiga för dem inte att stoppa nyförsäljningen av bensin- och dieslbilar. Utan att ”den sista droppen fossilt bränsle ska säljas senast 2030”.

Och för att du riktigt ska förstå hinten planerar de en regelskärpning som redan nästa år hotar 500 bensinstationer på landsbygden. (Hej då macken).

Och de har precis gjort klart en utredning om hur man ska ändra lagen för att pressa bort parkeringsplatser inne i städerna.

Det är strunt samma om du köper en elbil. Bolund och Stenevi kommer jaga dig ändå!

Vi ska klara klimatomställningen. Sverige är världsledande – vi ska vara världsledande. Tack vare kärnkraften, vattenkraften och ny grön teknik har redan vi de lägsta utsläpp per person i västvärlden.

Den här politiken som regeringen driver handlar inte om klimatet. Det handlar om att miljöpartister inte gillar folk som lever med Villa, Volvo och Vovve.

Målet måste vara att ställa om på ett rättvist sätt. Stegvis elektrifiera fordonsflottan - och säkra att vi har nog med fossilfri el för att sedan driva den. Inte använda skattefogden för att piska folk att sälja billigt och flytta till ett höghus i stan.

Den landsända som sammantaget riskerar att drabbas hårdast av de rödgrönas planer är Norrland. På spel står både frihet och framtid.

Får Bolund och Stenevi vara med och bestämma kommer skogsägarna inte längre själva få bruka sin egen skog efter eget huvud. Och det var bara någon vecka sedan regeringen önskade böja ryggen för Bryssel och acceptera en taxonomi – ett regelverk för investeringar - som hotar framtiden för svenskt skogsbruk.

Detta samtidigt som man planerar för att dränera norra Sverige på en av sina kommande stora konkurrensfördelar – låga elpriser. Istället för att investera i fossilfri och leveranssäker kärnkraft vill regeringen exportera den el som finns i norr till söder.

Och när man inser att detta är de rödgrönas plan - då inser man också varför de är så ivriga att få bort det lokala veto som idag finns mot enorma vindkraftsparker.

Hur de rödgrönas politik skulle slå mot Norrland – ja mot alla de som bor utanför storstäderna - det är uppenbart för var och en...Och då har vi ännu inte ens kommit in på Miljöpartiets planer för jakträppen, vargen och jordbruket.

Skillnaden mellan den politik vi skulle vilja se - och den Löfven, Stenevi och Löf och Löf står bakom – blir så tydlig när man läser infrastrukturbudgeten.

De rödgrönas stora prestigeprojekt är att bygga höghastighetståg mellan våra tre största städer – för

300 miljarder kronor. En äkta gökunge som tränger ut allt annat ur investeringsbudgeten.

Det här är vad vi skulle vilja förverkliga istället för en ny ”Malmö-Express”.

Fullt ut finansiera underhållet av våra befintliga vägar – så att vi får ett stopp för sänkningar av hastigheterna för att asfalten är för sliten.

Bygg klart Nya Ostkustbanan – så vi får bort Sveriges längsta flaskhals. Och flyttar godstrafik från väg till järnväg.

Köp in de nya isbrytare vi behöver – så att våra strategiska exporthamnar kan vara garanterat isfria även i framtiden.

Bevara Bromma och de regionala flygplatserna – så att det finns snabbvägar från hjärtlandet till Stockholm.

Och investera ytterligare 6 miljarder i regional utveckling. Så att orter som Pågatåg, Upptåg och Norrtåg idag bara susar förbi kan få en tågstation – om regionerna vill och möter upp. Platser som Bollstabruk, Bergby, Åsbro, Säve, Skruv, Långhem, Frillesås och Målilla. (Grattis – med Kd:s politik kommer tåget till er.)

Som man sår får man nämligen skörda. Om man bara investerar i de största städerna – så kan man inte sedan spela förvånad om det främst är där man sedan ser tillväxt.

Tittar man på den praktiska politiken – vem som är beredd att lägga tyngd bakom orden – då är det Kristdemokraterna som är den främsta förkämpan för landsbygden och våra små- och medelstora städer. Vi är det nya partiet för att hela landet ska leva.

Det här är tre av de stora frågor som kommer vara centrala för oss vid ett maktskifte.

På vänsterkanten har de dock börjar formera en annan agenda. Uppbyggd kring stora skattehöjningar.

Man är inte intresserad av att lösa strukturproblem – man vill bara hälla mer vatten i de läckande hinkarna. Och få saker är så lätt som att skära sig breda remmar av andras läder.

Vänstern pratar gärna om att beskatta de rika. Överklassen. ”The 1%”. Men när man läser det finstiltta - då har deras skattehöjningar ständigt udden riktad mot vanligt folk.

För all del – du behöver inte lita på mitt ord. Titta själv på verkligheten. Titta på vad de *gör*.

Den här mandatperioden har Stefan Löfven och Magdalena Andersson i genomsnitt sänkt skatten för en bank- eller finanschef med över 50 000 kr *per år*.

Och nu pratar LO, vänsterpartiet, miljöpartiet och stora delar av socialdemokraterna om att återinföra fastighetsskatten. Så att den som äger en genomsnittlig villa skulle tvingas betala över 30 000 kr varje år - för att få bo kvar i sitt eget hus.

Exakt hur stora skattehöjningarna kommer bli anges inte detalj – innan väljarna avlagt sin röst. Men genom arbetsgruppsrapporter, kongressmotioner, LO-krav och offentliggjorda promemorior går det att följa deras idéer. Vi vet vilka det är de tänker sig ska betala:

Om du äger ett hus – eller en bostadsrätt – då är det dig dom är ute efter.

Om du pensionssparar för att trygga din framtid – då är det dig dom är ute efter.

Om du har tagit bolån för att kunna köpa dig ett hem – då är det dig dom är ute efter.

Använder du ROT- eller RUT-tjänster – då är det dig dom är ute efter.

Om du är egenföretagare eller driver ett familjeföretag – då är de dig dom är ut efter.

Om du inte har råd att byta in din trotjänare mot en elbil – då är det dig dom är ute efter.

Om du lever av jorden eller skogen och planerar att lämna vidare arvet till nästa generation – då är det dig dom är ute efter.

De rikaste är för få och för lättrörliga för att kunna krama riktigt mycket med pengar ur. När skattehöjningarna kommer är det inte bankdirektören vänstern planerar att steka. Det är du som står på menyn.

Det är en speciell tid för oss som land – och för svensk politik. Men jag vill trots detta säga att jag är hoppfull om framtiden.

Inte på grund av den riktning vi rör oss i nu. Inte som följd av en blind optimism. Utan för att jag vet att det finns kraft i vår demokrati, i vår samhällsgemenskap och i vårt land.

Jag är hoppfull för jag menar att vi har förmågan att bygga Sverige starkt – om vi kommer samman.

Pusselbitarna finns där. Resurserna finns där. Längtan efter förändring finns där. Vad som krävs är mod och ett handlingskraftigt ledarskap.

Det är vad en borgerlig regering erbjuder. Vi står beredda att både kunna bryta upp låsningarna i riksdagen och föra Sverige framåt.

**Tillsammans kan vi bygga ett Sverige som fungerar.
Ett Sverige du kan lita på.**

Tack för att du lyssnat.
